

ÚVOD

Bol pomerne teplý septembrový večer. Stála som v predsieni a pozerala sa na seba v zrkadle. V poslednom čase som si dookola kládla tú istú otázku. Pre istotu som ju zatiaľ nevyslovila nahlas. Zrejme to bude obavami, že by mi niekto povedal presne to, čo počuť nechcem. Je šanca, že toto dám?

Bolo pol siedmej, Richard ešte nebol doma. Tak som si ako každý večer obliekla športové legíny, termobielizu a svoju obľúbenú značkovú reflexnú vestu. Podotýkam, nie tú pre účastníkov cestnej premávky. Napriek tomu, že som mala hlavu plnú starostí, pri pohľade do zrkadla som usúdila, že vyzerám naozaj dobre. Aj keď riešiť svoje sebavedomie v pondelok večer bolo to posledné, o čo som momentálne stála. Bolo to iba konštatovanie. Skontrolovala som, či mám dobitý mp3 prehrávač, pozamykala som dom, pridala hlasitosť a rozbehla sa.

Bývali sme v rodinnom dome v obci na západe Slovenska, kde každý každého poznal. Nemala som vytýčenú trasu, po ktorej budem bežať. Vždy som ju obmieňala, ale vedela som, že aj keď sa od domu vzdialim, budem v bezpečí. Bolo mi ťažko na duši, predchádzajúcu noc som oko nezažmúrila. Strhávala

som sa zo sna s pocitom, že nemôžem len tak spokojne spať a nič nerobiť. V práci som to celé na chvíľu pustila z hlavy. A teraz mi v ušiach znie moja obľúbená skladba: *...že jsme tým, ty a já, jen my dva, že tě neopustím...* Po tvári sa mi rozkotúlali slzy. Spontánna reakcia. Priznávam sa, v poslednom čase som bola plná emócií a tá skladba ich ešte znásobila. Napriek tomu, že mám len dvadsaťpäť rokov, cítim sa ako silná žena. Žena, ktorá všetko ustojí, žena, o ktorú sa Richard bude môcť oprieť, lebo ho mám pod pomyselnými ochrannými krídlami, a nedopustím, aby sa to celé na nás zosypalo. Ach, som ako rozpoltená osobnosť! Slzy smútku onedlho vystriedal pocit odhodlania a nebojácnosti. Zrýchlila som tempo a uháňala popri potoku. To, že som vonku už dve hodiny, som zistila až vtedy, keď sa začalo stmievať. Vracala som sa domov a spoza susednej brány vykúkala postava.

„Dobrý večer, Klaudia.“

„Dobrý, ujo Slávo.“

Ujo Slávo bol šesťdesiatpäťročný sused, ktorý mňa a môjho Richarda zbožňoval. Tiež sme ho mali radi. Vždy sme prehodili pár slov. Žil sám a spoločnosť iných mu bola vzácna.

„Ako sa máš? Čo tie uplakané oči? A Richard?“

Ujo Slávo zľahka potahoval zo svojej cigaretky.

„Ujo Slávo, nenašla by sa jedna aj pre mňa?“

„Dieťa drahé, veď teba som s cigaretou v živote nevidel.“

Vysokoškolské časy dávno pominuli a s nimi aj moje príležitostné fajčenie, no teraz som si po dlhej dobe povedala, že pár šlukov by ma možno upokojilo. Ujovi Slávovi pripadala moja prosba neuveriteľná, väčšinou ma stretával v pracovnom kostýme, s dokonalým mejkapom a uhladenými vlasmi. Mojm každodenným módnym doplnkom bol aj úsmev s povestnými jamkami, lenže v posledných dňoch sa mi doň príliš nechcelo. Vycítil to. Bol to síce starý, ale múdry muž. Bez slova mi podal cigaretu, celú som ju ani nevyfajčila. Nepýtal sa. Videl, že ma niečo trápi, nerozmazával to a ja som mu bola vďačná.

1. KAPITOLA

Ležala som na plážovom ležadle, okolo ktorého vial biely baldachýn, vychutnávala pohár prosecca a bola fascinovaná pocitom z toho, ako sme len nedávno víтали nový rok. Biely piesok a azúrové pobrežie. Idylka. Mala som chuť začítať sa do obľúbenej knihy, ale zatiaľ som si vystačila aj s vlastnými myšlienkami. Richard sa zabával s novým dronom. Pozorovala som ho. Bol taký sexi. Nebol to žiaden tmavý taliansky typ, obrastený svalmi s ostrými črtami tváre. Bol vysoký, mal štíhly driek, pevný zadok, mohutné ramená. Jeho telo nebolo ochabnuté, kedysi posilňoval. Vlasy špinavý blond a zelené oči s tými najdlhšími mihalnicami, aké som kedy na mužovi videla. Pri pohľade do nich som neustále nachádzala lásku a dobrotu. Bol mojim pokojným prístavom. Okrem charizmy, ktorá z neho sršala, sa jeho módnym doplnkom čoraz častejšie stávalo trojdňové strnisko. A jeho jamka v brade. Na ňu nemôžem zabudnúť. To bol môj Richard! Vďaka jeho usilovnosti a pribojnosti sme si momentálne mohli dopriať tento luxus. Omán bol po dlhšom čase našou spoločnou luxusnejšou dovolenkou. Pár sme tvorili už takmer sedem rokov a darilo sa nám pomerne dobre.

Richard mal 29 rokov a nebol povolaním syn. Všetko, čo v živote mal, nadobudol vlastným úsilím. Vybudoval svoju spoločnosť, okrem toho sa venoval sponzorstvu a marketing preňho tiež nebol neznámym pojmom. Do vecí sa nevrhal bezhlavo. Vždy si všetko dôkladne premyslel, zvážil, kalkuloval s rôznymi možnosťami a napokon sa rozhodol pre tú najlepšiu. Nikdy nevidel veci biele alebo čierne. V podnikaní sa cítil ako ryba vo vode, čo sa odzrkadlilo aj na jeho pracovných úspechoch.

„Láska, pod' mi zapózovať,“ prerušil moje myšlienky.

Mali sme uvoľnený vzťah založený na dôvere, porozumení a rešpekte a navyše sme mali obaja zmysel pre humor. Vždy som mu tvrdila, že preto, aký je, sa doňho dokážem zamilovať každý deň aspoň štyrikrát.

„Hneď som pri tebe, láska.“

Postavila som sa z ležadla, napravila si plavky a vykročila mu oproti. Podľahla som najnovším módnym trendom a na dovolenku som si dala uháčkovať na mieru snehobiele plavky. Naniesla som si jemný lesk na pery a rozpustila svoje dlhé hnedé vlasy, s ktorými sa teraz pohrával teplý morský vánok. Odrazu som pózovala pred Richardovým objektívom. Žiadna tretia cenová a obnažené fotografie. Priznávam,

rada som sa pred ním predvádzala a užívala si jeho pozornosť. Zdravo mi tým rástlo sebavedomie, cítila som, že som pre neho atraktívna. A navyše som sa tešila na pekné spomienkové fotografie z dovolenky. Popri tom sme sa vybláznili a spravili si zopár selfie. Richard, seriózny podnikateľ s vyplazeným jazykom a skríženými očami. Ten pohľad stál fakt za to.

Tento druh odpočinku sme obaja potrebovali ako soľ. Zopár dní strávených v Ománe sme už mali za sebou a užívali sme si ich plnými dúškami. Pri výbere apartmánu sme siahli po súkromnom, nadštandardnom, ktorý ale nebol súčasťou hotelového rezortu. Ultra all inclusive každý z nás poňal po svojom. Ja som sa rozhodla využívať súkromné hodiny jogy priamo na pláži a Richard rád degustoval netradičné jedlá a nápoje. Nepohrdol ani kvalitným alkoholom, samozrejme, všetko s mierou. Vychutnávali sme si spoločne strávený čas, prechádzky romantickými uličkami, nekonečné debaty vedené v noci priamo na pláži, nočné kúpanie, obdivovali sme podmorský svet, dali sme sa na kurz potápania, na nič nemysleli, len nasávali pohodu a slnečné lúče.

Želala som si len jediné, a to prísť na iné myšlienky. Najmä pokiaľ išlo o Richarda. Dopriať si relax a odpočinok od mojej práce bolo omnoho jednoduchšie než od tej jeho. Pracovala som ako personalistka

vo firme, ktorej materská spoločnosť sídlila v Nemecku. Od skončenia vysokej školy to bolo moje prvé zamestnanie. Netvrdím, že to bol môj dream job, ale každý niekde začínal. Som skrátka komplikovaná. Ešte stále mám pocit, že som sa nenašla. Ja a odbor, ktorý som vyštudovala, sme sa minuli. Aleže totálne. Lákala ma celkom iná cesta, ako byť zatvorená v kancelárii, ale na to, aby som zrealizovala svoje sny a túžby, som zatiaľ nemala dostatočnú dávku odvahy. Keby som sa v živote intenzívnejšie venovala veciam, ktoré ma bavili, a bola by som v nich dobrá, mohla som byť dnes už niekde inde. Ale ako sa hovorí, keby bolo keby, boli by sme v nebi.

U Richarda to bolo iné. Nech sa akokoľvek snažil nemyslieť na prácu a nevenovať jej pozornosť, neustále ho bombardovali maily od obchodných partnerov. Na začiatku nášho spoločného existovania mi tento fakt neskutočne prekážal. Neskôr som pochopila, že nemám veľmi na výber. Buď prijmem, že Richard, kým bude robiť to, čo robí, sa tomu musí venovať naplno, alebo sa uspokojím s tým, že budeme každý deň o 16:00 popíjať kávu, no v tom prípade by sa žiaden Omán nekonal. Nie, nie som zlatokopka. Pomerne zavčasu to pochopil aj Richard pri svojich neúspešných pokusoch zapôsobiť na mňa tým, že ma obdaroval luxusnou kabelkou alebo šperkom. Som